

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119331119
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6119331119.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša vo veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X, B., zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o. so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, o zaplatenie 3.942,07 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 6.10.2021, č.k. 39Csp/201/2019-299 v znení opravného uznesenia zo dňa 27.3.2023, č.k. 39Csp/201/2019-357

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v znení opravného uznesenia v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom zo dňa 6.10.2021, č.k. 39Csp/201/2019-299 (ďalej len „rozsudok“) v znení opravného uznesenia zo dňa 27.3.2023, č.k. 39Csp/201/2019-357 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.942,07 € s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.866,87 € od 3.9.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 3.942,07 € s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.866,87 € od 2.9.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že dňa 10.6.2014 uzavrel so žalovanou úverovú zmluvu č. XXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanej vo výške 7.200 €, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v mesačných splátkach po 132,69 € po dobu 84 mesiacov. Úver však podľa dohodnutých podmienok nesplácala, preto ju žalobca dňa 17.8.2018 vyzval na zaplatenie celého zostatku úveru v lehote 15 dní, ktorá jej uplynula dňa 1.9.2018. Žalovaná do podania žaloby zaplatila na úverový záväzok len sumu 6.420,67 € a na predžalobné výzvy nereagovala. Žalovaná suma 3.942,07 € pozostáva z istiny v sume 37,55 €, z kapitalizovaných úrokov v sume 75,20 € a zo zosplatnenej istiny v sume 3.829,32 €.

3.1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku bezo zvyšku vyšiel zo skutkového stavu zodpovedajúceho opisu žalobcom tvrdených skutočností a navyiac zistil, že žalovaná sa zaviazala žalobcovi vrátiť celkovú sumu vo výške 11.145,96 €, priemerná hodnota RPMN bola 11,89 %, RPMN 14,3 % a ročná úroková sadzba 13,33 %. Prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru,

pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahoval poradové číslo dňa poskytnutia úveru, bola splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Termín konečnej splatnosti je 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to 15. dňa v poslednom mesiaci.

3.2. Súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 9, § 101, § 103, § 517 ods. 1 a 2 a § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1 a 2, § 7 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a), b) a d), § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. 10.6.2014 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 497, § 15 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka. Právny vzťah strán posúdil ako záväzkový zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere a skúmal, či zmluva o úvere bola uzavretá v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. K námietke, že v úverovej zmluve chýba údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že toto zákonné ustanovenie je potrebné vyložiť eurokonformne v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej a dal do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.8.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktorý vyslovil názor, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľa žiadať, aby v nich uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu a vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť z každej jednotlivej splátky sa použije na splátky istiny a aká časť na úroky a poplatky. Na základe uvedeného preto súd námietku žalovanej o tom, že v úverovej zmluve absentuje výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, považoval za nedôvodnú.

3.3. Čo sa týka argumentu žalovanej, že v úverovej zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, súd prvej inštancie uviedol, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok s odkazom na konečný dátum; na vymedzenie dĺžky trvania zmluvy o úvere postačuje jej uvedenie dostatočne určitým spôsobom, umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky, a tým aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. S poukazom na skutočnosť, že deň splatnosti mesačnej splátky bol uvedený ako 15. deň v kalendárnom mesiaci, úverová zmluva spĺňa podľa názoru súdu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Z tohto dôvodu nejde o úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. Primeranosť dojednanej výšky odplaty za úver vyvodil zo zákonnej úpravy platnej od 1.6.2014 do 31.8.2014, v zmysle ktorej nesmie odplata prevyšovať dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby bankových služieb, ktoré sú poskytované v danom odvetví so záverom, že v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy priemerná úroková sadzba na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch predstavovala výšku 14,30 %, dvojnásobok predstavuje 28,6 %, a teda výška odplaty (úrok) dojednaná podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere (13,33 %) rešpektuje zákonné limity, je platná a v súlade s dobrými mravmi.

3.4. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že žalobca neučinil zadosť povinnosti posúdiť pred uzavretím úverovej zmluvy s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať úver v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., súd skonštatoval, že žalobca túto povinnosť neporušil, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplýva, že skúmal príjmy žalovanej dokonca aj jej partnera, že nahliadol aj do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch pre účely posúdenia jej schopnosti splácania úveru, a preto ani z tohto dôvodu nemožno poskytnutý úver podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

3.5. Súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovanej, že zmluvu o úvere nepodpísala oprávnená osoba, a preto je zmluva neplatná, nakoľko mal preukázané, že osoba, ktorá podpisovala zmluvu za žalobcu, bola v čase uzavretia úverovej zmluvy zamestnancom žalobcu a z predloženej pracovnej zmluvy nepochybne vyplýva, že bola oprávnená v mene žalobcu uzatvárať úverové zmluvy.

3.6. Na námietku žalovanej súd posudzoval uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy najprv z hľadiska jeho premlčania s použitím ust. § 103 OZ a dospel k záveru, že nárok nie je premlčaný. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku k tomuto záveru dospel na podklade všeobecného interpretačného

východiska, že z ust. § 103 OZ a § 565 OZ priamo vyplýva, že predpoklad pre zosplatenie úveru spočíva len v právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky. Premietnutím uvedených východísk na tento prípad, súd prvej inštancie vyvodil, že všeobecná trojročná premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti úveru v danom prípade začala plynúť tri mesiace po dni nasledujúcom po splatnosti splátky za mesiac marec 2018 - 45. splátka (splatná 25.3.2018) a že nakoľko k uplatneniu nároku na súde dňa 9.7.2019 žalobcom došlo ešte pred jej uplynutím (26.6.2021), k premlčaniu práva zodpovedajúceho zosplatenému úverovému záväzku tak nedošlo. S použitím ust. § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi i úroky z omeškania z dlžnej sumy v zákonnej výške 5 % ročne od 3.9.2018 do zaplatenia. Nárok žalobcu na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne do 2.9.2018 zamietol, nakoľko z výzvy žalobcu je zrejmé, že žalobca vyzval žalovanú listom zo dňa 17.8.2018 na zaplatenie dlžnej čiastky vo výške 4.442,07 € (zosplatenie dlhu), a to najneskôr do 15 dní od spisania výzvy. Je zrejmé, že žalobca výzvu vystavil dňa 17.8.2018, a preto 15-dňová lehota na splnenie dlhu žalovanej uplynula dňa 2.9.2018 a až dňom 3.9.2018 sa žalovaná dostala do omeškania so splnením svojho peňažného dlhu. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku (I.) a výroku o trovách konania (III.) podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods.1 písm. b), d), f) a h) C.s.p. a navrhla, aby ho odvolací súd v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania.

4.1. V odvolaní žalovaná vytkla napadnutému rozsudku nesprávnosť právneho posúdenia obsahových náležitostí úverovej zmluvy, a to dobu trvania zmluvy, vymedzenie splatnosti splátok a termínu konečnej splatnosti úveru. Podľa jej názoru súd spojil vyhodnotenie troch obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere do jedného, pričom ani jeden z týchto troch údajov nebol v zmluve uvedený určito tak, aby mohol súd dospieť k záveru, že uvedené údaje v zmluve umožňovali spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky, a tým aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Vo svojej argumentácii sa podrobne venovala jednotlivým údajom so záverom, že buď nie sú v zmluve uvedené vôbec (doba trvania zmluvy) alebo neurčito (termín konečnej splatnosti a termín splatnosti splátky). Konštatovala, že aj aplikácia Smernice Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 nemôže byť bezbrehá a nelogická. Poukázala tiež na rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 10.2.2021, sp. zn. 22Csp/226/2019, v ktorom súd posudzoval obdobnú zmluvu, ktorú posúdil ako bezúročnú a bezpoplatkovú.

4.2. Nesúhlasila ani so záverom súdu prvej inštancie, že úrok je zákonný, platný a v súlade s dobrými mravmi. V tejto súvislosti odvolateľka vo svojej argumentácii vyzdvihla, že nenamieta rozpor odplaty so zákonom, ale nesprávnosť údajov o výške ročnej úrokovej sadzby ako takého, ktorého nesprávne uvedenie má za následok, ako keby nebol uvedený vôbec. Neuvedenie, resp. nesprávne uvedenie jedného z obligatórnych údajov, má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dôvodila, že v zmysle § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Teda pre platnosť spotrebiteľskej zmluvy je potrebné, aby jej jednotlivé podstatné náležitosti boli uvedené jasne, presne a zrozumiteľne. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie porušil pri rozhodovaní ust. § 54 ods. 2 OZ, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

4.3. V odvolaní vytkla súdu tiež nesprávnosť právneho posúdenia otázky premlčania uplatneného nároku. Podľa odvolateľky súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ pri posudzovaní premlčania vyšiel z tvrdenia žalobcu, že úver zosplatnil pre nezaplatenie 45. splátky úveru splatnej dňa 25.3.2018 vzhľadom na to, že v praxi sa často stáva, že veriteľ posúva začiatok plynutia premlčacej doby v neprospech spotrebiteľa, aby sa vyhol premlčaniu. Vyslovila názor, že v poradí prvou omeškanou splátkou bola hneď prvá splátka splatná dňa 26.7.2014, pričom k omeškaniu zo strany žalovanej došlo aj ďalšími splátkami, napr. splátkou splatnou dňa 15.9.2014, 9. splátkou, či 12. splátkou. S poukazom na ust. § 101, § 103 a § 565 OZ mala žalovaná za preukázané, že premlčacia doba začala plynúť dňa 27.7.2014, t.j. prvý deň nasledujúci po zročnosti splátky pre omeškanie ktorej došlo k zosplateniu celého dlhu a k premlčaniu došlo najneskôr dňa 27.7.2017. Tento názor podporila aj názorom vysloveným odvolacím súdom v rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/111/2015 zo dňa 20.10.2015.

4.4. V závere odvolania žalovaná poukázala na pochybenia súdu v procesnej rovine, nakoľko súd podľa § 181 ods. 2 C.s.p. na prvom pojednávaní (sudkyňou JUDr. Janou Raganovou) uviedol predbežné právne posúdenie veci, v ktorom vyslovil, že z vykonaného dokazovania aj z právneho posúdenia sa javí, že predmetná spotrebiteľská zmluva je bezúročná a bez poplatkov, a to z dôvodu, že úroková sadzba bola v neprospech spotrebiteľky (žalovanej) a je nesprávna. Následne po zmene zákonného sudcu došlo aj k zmene právneho posúdenia predmetnej zmluvy, a to bez toho, aby súd strany o svojom právnom posúdení informoval. Rozhodnutie súdu tak bolo prekvapivé vzhľadom na skôr vyslovený názor, a to najmä v otázke ročnej úrokovej sadzby. Žalovaná mala za to, že týmto nesprávnym procesným postupom jej súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces s poukazom na početnú judikatúru.

5. Výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie čiastočne zastavil konanie (II.) nebol odvolaním napadnutý. V tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť v zmysle § 367 ods. 2 a ods. 3 C.s.p., a preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

6. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť.

8. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo vec (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

9. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami, ktorými vytyka napadnutému rozsudku, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, procesne účinne uplatnila odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. V odvolaní žalovanou formálne označený a i citovaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod odvolateľkou materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

11. Odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého

zistoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p. (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 C.s.p..

12. K odvolaciemu dôvodu upravenému v § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu odvolacích námietok žalovanej dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je neopodstatnené a ňou uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané.

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť ne/správnosť právneho posúdenia obsahových náležitostí úverovej zmluvy, a to doby trvania zmluvy, vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok a termínu konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia spotrebiteľského úveru; výšky ročnej úrokovej sadzby úveru a otázku premlčania uplatneného nároku.

15. Predmetom konania je plnenie na základe zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej dňa 10.6.2014, ktorej predmetom bolo poskytnutie účelového úveru vo výške 7.200 € s celkovou výškou mesačnej splátky 132,69 €, počtom splátok 84, ročnou úrokovou sadzbou 13,33 %, RPMN 14,3 %, priemernou hodnotou RPMN 11,89 %, pričom celková čiastka splatná spotrebiteľom bola 11.145,96 € so splatnosťou 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahoval poradové číslo dňa poskytnutia úveru, bola splatnosť 1. splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok bol vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom bola splatná prvá splátka.

16. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi stranami sporu neabsentuje údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ako ani údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.8.2014, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že táto bola uzatvorená dňa 10.6.2014; doba splácania úveru bola dojednaná na 7 rokov, termín prvej splátky bol určený na deň 15.7.2014, počet mesačných splátok dojednaný na 84. Podľa § 1 Hlavy 7 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., zmluva je uzatvorená na dobu trvania záväzkov, ktoré z nej vyplývajú.

19. Odvolací súd má za to, že z vyššie uvedených údajov je možné bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitnej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia (len jednoduchým úsudkom) vyvodit' dobu trvania zmluvy a dátum konečnej splatnosti úveru (pokiaľ je pre spotrebiteľa dôležitý). Potreba vyjadrenia exaktného údaja o konečnej splatnosti úveru bude opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú.

20. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.8.2014, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

21. Zo zmluvy (bod 41 Zmluvy – Termíny splatnosti splátok) jednoznačne vyplýva, že jednotlivé mesačné splátky boli splatné k 15. dňu v kalendárnom mesiaci. Okrem uvedeného súdna prax vyriešila otázku, že dohodnutá splátka úveru nemusí byť osobitne členená na splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov. Dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemôže byť chýbajúci údaj o konkretizácii splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, teda nedostatok špecifikácie (členenia) splátky na splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov.

22. Pokiaľ ide o eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom do 31.03.2015), riešením tejto otázky sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 (a následne aj 3Cdo 56/2018 zo dňa 17.04.2018). Z cit. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok ESD vo veci C-212/07, bod 110).

23. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom č. 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.z.. Eurokonformným výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Aplikujúc závery zmieneného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v prejednávanej veci a vychádzajúc z obsahu uzavretej úverovej

zmluvy je možné pri eurokonformnom výklade ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2014 dospieť k záveru, že zmluva má náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona.

24. Žalovaná nastolila predmetom odvolacieho prieskumu tiež právnu otázku platnosti dohody strán o výške úroku v úverovej zmluve. Domnieva sa, že jej zodpovedanie súdom prvej inštancie vo svojej podstate založené na porovnaní s bankovým úrokovým priemerom nie je koncepčne správne preto, že podľa jej názoru údaj v zmluve o výške úrovej sadzby bol uvedený nesprávne (na základe prepočtu interaktívnej kalkulačky), a preto je nutné naňho nazerať ako keby uvedený vôbec nebol, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

25. Podľa § 53 ods. 6 OZ účinného ku dňu uzavretia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

26. Podľa § 10d ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ak dôjde k poskytnutiu peňažných prostriedkov spotrebiteľovi v období po 31. máji 2014 a pred 1. septembrom 2014, odplatu sa na účely tohto nariadenia vlády rozumie odplata obvykle požadovaná bankami a pobočkami zahraničných bánk podľa § 1 ods. 1 až 3 za úvery alebo pôžičky v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a za najvyššiu prípustnú výšku odplaty sa považuje odplata, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy; úverom alebo pôžičkou sa rozumie aj obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

27. V danom prípade došlo k uzatvoreniu zmluvy v júni 2014, preto v súlade s ust. § 10d nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. bolo potrebné posúdiť, či dojednané úroky (ne)prevýšili dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, t.j. za mesiac apríl 2014 (prvý mesiac II. kalendárneho štvrťroka 2014), a to pri spotrebiteľských úveroch s dojednanou splatnosťou nad 5 rokov (keďže predmetný úver bol dojednaný nad 5 rokov).

28. Priemerné úrokové miery zo spotrebiteľských úverov poskytnutých domácnostiam uzatvorených v mesiaci apríl 2014 činili v závislosti od dĺžky obdobia 8,25 % až 11,78 %. Úverom s dĺžkou nad 5 rokov pritom zodpovedá sadzba 11,78 %, ktorej dvojnásobok činí 23,56 %.

29. Z tohto pohľadu je plne opodstatnený a správny záver súdu prvej inštancie, že dohoda strán v úverovej zmluve o úrokoch za poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 13,33 %, je v súlade so zákonom.

30. Žalovaná nesúhlasila ani s právnym posúdením premlčania uplatneného nároku súdom prvej inštancie.

31. Podľa súdu prvej inštancie k zosplateniu dlhu došlo pre omeškanú splátku splatnú dňa 25.3.2018, t.j. všeobecná premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti úveru v danom prípade začala plynúť tri mesiace po dni nasledujúcom po splatnosti splátky za mesiac marec 2018. Súd prvej inštancie mal za to, že nakoľko k uplatneniu nároku na súde došlo dňa 9.7.2019, k premlčaniu práva zodpovedajúceho zosplatenému úverovému záväzku nedošlo.

32. Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie, že nárok nie je premlčaný, v konečnom dôsledku za správny. Súd však nesprávne určil začiatok plynutia premlčacej doby zosplateného úveru, pretože nesprávne považoval za splátku, ktorá vyvolala zosplatenie celého dlhu, splátku splatnú dňa 25.3.2018.

33. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

34. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

35. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

36. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

37. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne interpretoval dosah novozavedeného § 53 ods. 9 OZ na usporiadanie vyplývajúce z úpravy § 103 v spojení s § 565 OZ, ktoré v historických súvislostiach možno považovať za pôvodné (až na systematické zaradenie § 565), dlhodobo zaužívané a v praxi jednotne chápané. Jeho podstata spočíva na dvoch základných premisách. Tou prvou je pravidlo, podľa ktorého môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 veta druhá OZ), z čoho vyplýva, že z hľadiska § 103 veta druhá OZ sa môže stať dlh zročným vždy len z dôvodu nezaplatenia poslednej z už zročných splátok. To potom znamená, že zosplatnený dlh sa podľa tejto úpravy premlčuje od splatnosti v poradí poslednej (najneskôr zročnej) splátky, nech by už bol rozsah omeškania akýkoľvek, s tým, že skôr splatné splátky sa podľa prvej vety tohto zák. ustanovenia premlčujú samostatne vždy odo dňa ich splatnosti. Druhým významným prvkom usporiadania vyplývajúceho z kumulatívnej aplikácie ustanovení § 103 a § 565 OZ je, že predpoklad pre zosplatnenie úveru spočíva len v právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky. V tomto interpretačnom ponímaní, môže veriteľ v prvý deň omeškania dlžníka so zaplacením splátky vyvolať predčasnú splatnosť ostávajúceho dlhu a v tento deň si ho aj uplatniť na súde. Je preto len logické, že práve v tento deň podľa § 103 veta druhá OZ začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie zosplatnenej časti záväzku.

39. Pre spotrebiteľské vzťahy, akým je i právny vzťah strán v prejednávanej veci, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením tejto splátky (keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva a len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky).

40. V tejto súvislosti – pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, sa veriteľ mohol na súde po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Práve tento deň je najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz, čo znamená, že tento deň je aj začiatkom plynutia premlčacej doby práva požadovať splnenie celého dlhu.

41. Aj v preskúmanom prípade pri posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby vo vzťahu k zosplatnenému zostatku pohľadávky je potrebné najprv ustáliť, pre nesplnenie ktorej splátky vzniklo veriteľovi právo (a veriteľ ho využil) v zmysle ust. § 565 OZ požadovať zaplatenie celej pohľadávky (t.j. v dôsledku nesplnenia ktorej splátky sa stal zročným celý dlh).

42. Uvedené musí súd skúmať vychádzajúc z toho, kedy (ktorým právnym úkonom žalobcu) došlo k uplatneniu práva v zmysle ust. § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ. V danom prípade bola predčasná splatnosť vyhlásená ku dňu 17.8.2018, čo nebolo sporné.

43. Nesprávne súd prvej inštancie považoval za splátku, pre ktorú došlo k zosplatneniu dlhu, splátku splatnú dňa 25.3.2018 (správne malo byť 15.3.2018 - pozn. odvolacieho súdu). V zmysle uvedeného mohol teda veriteľ vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu pre nezaplatenie tejto splátky len v období od 16.6.2018 do 14.7.2018. Ak v uvedenom období nevyhlásil mimoriadnu splatnosť dlhu, následne už tak nemohol urobiť pre omeškание s úhradou splátky splatnej dňa 15.3.2018, ale mohol tak urobiť pre omeškание ďalších splátok (vždy v limitovanom období od ich splatnosti po splatnosť ďalšej splátky).

44. Podmienka stanovená v § 53 ods. 9 OZ bola splnená ku dňu 17.8.2018 iba vo vzťahu k splátke splatnej dňa 15.5.2018. Ak teda žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňom 17.8.2018, mohol tak urobiť len pre omeškanie so zaplatením splátky splatnej dňa 15.5.2018. Najskôr totiž mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru dňa 16.8.2018 (t.j. po uplynutí troch mesiacov omeškania od 15.5.2018) a najneskôr dňa 14.9.2018, t.j. do splatnosti ďalšej splátky splatnej dňa 15.9.2018, za splnenia ostatných podmienok v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Premlčacia doba tak začala plynúť dňa 16.8.2018 (t.j. deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej lehoty odo dňa 15.5.2018, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá zosplatenie vyvolala) a uplynula by dňom 16.8.2021. Žalobca podal žalobu dňa 9.7.2019, teda tak urobil pred uplynutím trojročnej premlčacej doby. Nakoľko k uplatneniu nároku na súde došlo ešte počas plynutia premlčacej doby, uplatnený nárok nie je premlčaný. Súd prvej inštancie preto napadnutým rozsudkom správne rozhodol, pokiaľ nevyhovel nedôvodnej námietke premlčania žalovanej.

45. Napokon k odvolacej argumentácii žalovanej odvolací súd upriamuje pozornosť na povinnosť súdu prvej inštancie, ktorá mu vyplýva z ust. § 181 ods. 2 C.s.p. Procesným postupom podľa tohto ustanovenia zákona súd predostiera aktuálny náhľad na riešenie rozhodujúcich skutkových a právnych otázok. Zmyslom tejto úpravy je poskytnúť stranám konkrétny a adresný priestor pre sústredené a efektívne uplatňovanie prípadných ďalších prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, a tiež pre prípadnú ďalšiu právnu argumentáciu tak, aby v nastávajúcom priebehu konania strany mali v rámci pravidiel vyplývajúcich z koncentrácie konania možnosť skutkovo a právne prispieť k formovaniu rozhodnutia súdu. Upretie tohto priestoru predstavuje citeľný zásah do výkonu procesných oprávnení strany sporu a v okolnostiach prípadu môže mať dosah na spravodlivosť procesu. Predbežným právnym posúdením však súd nie je takto formulovaným záverom striktnie viazaný. Opak by nevyhnutne viedol k absurdným dôsledkom a k deformovaniu rozhodovacieho procesu. Z podstaty výkonu spravodlivosti prostredníctvom súdnej moci vyplýva, že súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje. Priamo obmedzený teda nemôže byť ani vlastným predbežným právnym posúdením veci (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 672s).

46. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia (ktorým súd opravil chyby v písaní a zrejme nesprávnosti v záhlaví a odôvodnení rozsudku) potvrdil ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p., a to v jeho napadnutom potvrdzujúcom výroku, ako aj v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalobcu v spore.

47. Podľa § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

48. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. V odvolacom konaní mal žalobca plný procesný úspech, a preto mu v súlade s cit. zák. ustanovením vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní neúspešná. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalobcovi v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

50. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v

plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).